

KAPETANOVO JEZERO

Kapetanovo jezero nalazi se na planini Lukavici koja pripada Moračkim planinama koje su geografski smještene sjeveozapadno od Podgorice, a istočno od Nikšića. Svojom bistrom, tamno zelenom bojom, u kojoj se ogledaju stijene i vrhovi koji ga okružuju, odaje utisak beskrajne dubine.



Jezero je dobilo ime po kapetanu Mušoviću koji je u vrijeme turske vladavine godinovao na obalama ovog jezera i krvlju branio svaki njegov kamen.

Uz kapetana Mušovića vezuje se jedna ljubavna priča istorijski utemeljena.

Prilikom hvatanja Mija Godijelja s Godijelja, koji je oslobodio popa Cerovića od Turaka, Turcima je pošlo za rukom da zarobe i njegovu maloljetnu sestru Krstinju. Ovu lijepu robinju Turci su poklonili kapetanu Mušoviću, tada nikšićkom oficiru. Očaran njenom ljepotom, kapetan Mušović je zadržao kod sebe u tvrdom nikšićkom bedemu. Okružena tamnim zidinama i pod strogim nadzorom, Krstinji su tekli teški dani robovanja. Iako je svojim držanjem izražavala prezrenje prema njemu, kapetan Mušović je posilnima naredio da budu pažljivi prema Krstinji i da je u bilo čemu ne povrijede. Odredio joj je posao da održava i hrani njegove pse koji su joj bili jedino društvo u zatočeništvu. Dok se Mušović „topio“ od radosti što će jednog dana, kada poraste, imati lijepu robinju za ženu, Krstinja je često pomišljala na samoubistvo. Nakon izvjesnog vremena, počela je kovati plan kako da se oslobodi ropstva i tako pokvari planove kapetanu Mušoviću. Isplela je duge konopce, pomoću kojih je planirala da se neopaženo spusti niz strmi nikšićki bedem. Jedne večeri, po mrklom mraku, Krstinja se neopaženo spustila niz bedem, a zatim se dala u bjekstvo, preko Nikšićkog polja. Bježeći što dalje od tamnih zidina Nikšića grada, naišla je na nabujalu rijeku Zetu. Znala je da nazad nema kud, a ispred nje je bila mutna rije kao ju je valjalo pregaziti. Iako je bila neplivačica, Krstinja je hrabro zagazila u nabujalu, mutnu vodu i prepustila se sudbini. Nošena njenim valovima i uz pomoć povijene grane jedne vrbe koja se nad rijekom nadvila, baš kao da je nju čekala da joj se u nevolji nadju, uspjela je da se domogne druge obale Zete. Čvrsto je prigrabila granu vrbe i izvukla se na drugu obalu rijeke. Kad je već bila daleko, odmakla od nikšićkog bedema u kome je robovala. Nikšićki Turci tek tada primijetiše da im je lijepa robinja nestala. Bezuspješna je bila njihova potjera jer se Krstinja već bezbjedno sklonila u kući vojvode Ilije Bojovića, pobratima njenog brata Mija Godijelja.



Jezero predstavlja srce planine dajući joj obilježje. Svojom jednostavnošću i prozirnošću pruža oličenje ljepote, a njegova tamna, bistra voda predstavlja ogledalo duše, puno misterija. Predstavlja čuvara tajni i čuvara ljubavi koja je ostavljena na njegovim kamenitim obalama, ali predstavlja i dobar primjer čiste životne sredine koji treba slijediti.